

Hjælp, som ere blevne helt eller delvis ruinerede ved Naturulykker. Vi have hørt fra mange Sider i denne Vinter, naar vi have talt med Regering og Rigsdag om, at vi skulde hjælpe her, at det var et Omraade, hvor Staten ikke tidligere var traadt til. Dertil kan man sige, at Staten i de senere Aar er begyndt at træde hjælpende til paa mange forskellige Omraader, hvor den ikke har gjort det før, saa at vi have syntes, at det ogsaa var rimeligt at gøre det i dette Tilfælde. Jeg takker altsaa Ministeren, fordi han har imødekommet vor Henstilling og vil være med til at stille et Beløb til Raadighed for de Mennesker, som ere blevne helt eller delvis ruinerede ved Stormfloden den 3die December.

Rode: Den ærede Ordfører for Tillægsbevillingsloven (Enevold Sørensen) beskæftigede sig jo ikke saa meget med de Ændringsforslag, der ere stillede til denne tredie Behandling, som med det Spørgsmaal, der af hans Gruppe føres frem ved enhver Lejlighed, der gives den. Den ærede Ordfører gav en virkelig fyldig og interessant Fremstilling af et Forhold, nemlig af det i politisk og navnlig i militærøkonomisk Henseende beklagelige Virvar, hvori de, Delegationen, have ført Landet ind ved i Sommer at vedtage en Militærordning, om hvilken de ikke ere sikre paa, at den har Vælgernes Flertal for sig. Thi hvis denne Militærordning, som de vedtog i Sommer, har Vælgernes Flertal bag sig, saaledes at de Herrer efter Valget komme ind med et Flertal igen og overtage Regeringen, saa vil jo enhver af de Kalamiteter, som den ærede Ordfører skildrede, svinde som Dug for Solen. Da vil alting fortsættes ganske roligt i det Spor, som blev angivet af Ministrene J. C. Christensen og Holstein. De Militærlove, som de Herrer vedtog i Sommer, ville kunne gennemføres fuldt ud, indtil den sidste Øre af de 31 Mill. Kr., som de ønskede brugt ekstraordinært, er anvendt. Altsaa, hvis Forudsætningen for disse Militærloves Vedtagelse i Sommer, nemlig at der er Flertal for dem, holder Stik, ja, saa er der jo aldeles ingen Kalamiteter.

Men Vanskeligheden er hidført derved, at de Herrer ikke sikrede sig, at de havde et Folketingsflertal bag sig, da de gik til denne Afgørelse af Militærlovene. De sikrede sig det ikke, skønt vi to Gange fra vor Side netop pegede paa de Vanskeligheder, der vilde opstaa, hvis man nu vedtog en Ordning her paa Rigsdagen, som ikke havde Flertal for sig, og som følgelig vilde

blive omstyrtet paa en kommende Valgdag. Den Gang, vi krævede Folkeafstemning, eller den Gang, vi krævede Valg før Militærordningens endelige Vedtagelse, modsatte Delegationen sig det absolut. Vi henviste til, at det var nødvendigt, fordi det forrige Valg ikke havde kunnet give os Sikkerhed for, at der var et Flertal i Folket for disse Love, thi den Ordning, der blev den endelige, havde paa Valgdagen kun faaet den mindste politiske Gruppes Stemmer for sig. Til den Ordning, som udgik af Forliget, havde kun det mindste Antal Stemmer givet sin Tilslutning, og endvidere var Forholdet det, at Stemmeantallene for et større Militærvæsen overfor Stemmeantallene for et mindre Militærvæsen paa sidste Valgdag stod saa lige, at det maatte anses for højst tvivlsomt, om dette Flertal kunde opretholdes, navnlig om det kunde opretholdes, naar Befolkningen fik Klarhed over Forhold, som ved sidste Valgdag vare blevne fortiede for den. Thi der er to Forhold, hvorved Befolkningen paa sidste Valgdag blev vildledet af dem, der da førte Regeringen.

Befolkningen blev vildledet med Hensyn til Stillingen til Udlandet. Der fremførtes af den daværende Konseilspræsident, det nuværende ærede Medlem fra Æbeltoft (N. Neergaard), Udtalelser om, at Udlandet krævede en bestemt Ordning, hvilket sikkert gjorde Indtryk paa mange ved den Højtidelighed, hvormed det fremførtes, og i den noget ængstelige, paniske Stemning, hvori en Del af Befolkningen da befandt sig. Hvad der af Regeringen i saa Henseende anførtes med Hensyn til Udlandet, var en faktisk Vildledelse af den offentlige Mening. Det er af en tidligere Konseilspræsident, det ærede Medlem fra Højrup (Deuntzer), blevet oplyst, at der i hans Regeringstid ikke forelaa noget som helst, der kunde bekræfte, hvad det ærede Medlem fra Æbeltoft sagde, han havde set paa de høje Stole, det ærede Medlem fra Ringkøbing (J. C. Christensen) bestred i høj Grad, at der var noget som helst rigtigt i, hvad den daværende Konseilspræsident fremførte; og fra den nuværende Regering er det Gang paa Gang blevet paavist og sagt, at hvad den daværende Konseilspræsident anførte angaaende Udlandets Stilling, var urigtigt, og hvad den daværende Konseilspræsident anførte, var et politisk Misbrug.

Paa dette Punkt var Befolkningen altsaa bleven vildledet. Men den var endvidere bleven vildledet med Hensyn til hele